

«UNA NOVEL·LA DE PULITZER». Ressenya d'*El temps és un cabró* apareguda a la revista *Presència*

El temps és un cabró, una gran història de pèrdua i temptació, d'autodestrucció i de redempció, on Jennifer Egan descriu amb senzillesa i elegància les tristes conseqüències d'haver viscut una joventut salvatge.

Jennifer Egan és autora de diverses novel·les i ha estat reconeguda per la seva narrativa poc convencional sobre l'angoixa moderna i la identitat. Els seus relats, tant de ficció com de no-ficció, han aparegut a les revistes més prestigioses dels Estats Units —*The New Yorker*, *Harpers* i *Granta*— i, amb l'obra *El temps és un cabró*, que Edicions de 1984 publica en català, ha rebut els premis Pulitzer i Nacional de la Crítica dels EUA. La novel·la supera els estereotips de la narrativa convencional tot oferint als lectors una experiència nova i apassionant: el llibre és un relat global que s'obre a les infinites possibilitats de l'existència de la prosa, un relat que, després de conquerir el panorama literari nord-americà, arriba a casa nostra.

Des d'Àfrica a Nàpols, des de Nova York a San Francisco, des dels productors discogràfics als generals genocides, Jennifer Egan narra la vida dels personatges d'*El temps és un cabró* amb un prosa àgil i vibrant que és un dels atractius principals d'aquesta poderosa novel·la. Temps i música es combinen per presentar-nos la trajectòria vital d'una generació gloriosa de músics que trien una manera de viure lliure encara que el camí siguin tort, difícil i, de vegades, equivocat i autodestructiu.

Al centre de la novel·la, hi trobem en Bennie Salazar, un antic rocker *punk* que s'ha acabat convertint en un magnat de la indústria discogràfica, i la seva mà dreta, la Sasha, una dona amb un passat turbulent que lluita contra la cleptomania que pateix amb l'ajuda d'un psicòleg. Els tretze relats que componen la novel·la són pedaços de la vida dels dos protagonistes i de la constel·lació de persones que els envolten —família, amics, parelles, mentors. Els salts en el temps i els canvis constants de punt de vista ens ofereixen una visió calidoscòpica que desgrana els records més íntims dels personatges.

I tot plegat adobat amb un llenguatge marcadament col·loquial, tant en els diàlegs com en la narració, i tant en els capítols que tenen un narrador en primera persona com en els que tenen un narrador en tercera persona. Els capítols en tercera persona estan escrits sempre des del punt de vista d'un sol personatge (amb l'excepció de *Safari*, que té diferents subcapítols), i llavors el narrador adopta més o menys el llenguatge del personatge-punt de vista, i no és mai més savi ni més culte que el personatge. Això es veu molt clarament ja des del primer paràgraf del llibre, on el punt de vista és de la cleptomana Sasha, i el primer que fa —com per prendre'ns el pèl— és mirar-se al mirall.

Finalment, els dos últims capítols passen al *futur*, i l'autora se sent lliure d'inventar el que li sembla: un mur d'aigua que protegeix Manhattan, uns auriculars que serveixen per escoltar música, trucar i enviar missatges (una mena d'Iphone), i també figura que

s'inventa un llenguatge nou. Aquí és on apareixen tots els SMS. Els americans d'un missatge SMS en diuen *text* i d'enviar-lo en diuen *to text*; escurçant més, l'autora en diu *T*: com que dir-ne S en català seria complicat, el traductor s'ha inventat el verb *textar*.

Ens trobem, doncs, davant d'un llibre que relaciona la música —la novel·la té dues parts, A i B, que són com les cares A i B d'un LP— amb el pas del temps. El temps, que ens afecta i ens destrossa, però que a la vegada és el que ens manté drets i ens dóna continuïtat i esperança. Per això, al final del llibre comencen a treure el cap els fills, que s'han fet grans i tenen noves maneres de comunicar-se i que, per molt que siguin crítics amb els pares o estiguin tan confosos com ells, els necessiten de debò per poder tirar endavant.